

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Tả bác bảo vệ trường lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Tả bác bảo vệ trường lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Tả bác bảo vệ trường lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Tả bác bảo vệ trường số 1

Bác bảo vệ năm nay đã hơn sáu mươi tuổi. Trước đây, bác là bộ đội ở biên giới, lập được rất nhiều chiến công. Vì thế, chúng tôi thường gọi bác là dũng sĩ. Sau chiến tranh, bác trở về phục vụ quê hương. Mấy năm nay, bác vào làm bảo vệ ở trường tôi.

Điều ấn tượng đầu tiên với tôi và mọi người là làn da đặc biệt của bác. Làn da bị cháy đen, có chỗ loang lổ những vết sạm. Nhìn da bác, người ta như thấy được cả cái nắng, cái mưa khắc nghiệt của núi rừng bao năm tháng phá huỷ con người. Bác có gương mặt cương trực, nghiêm nghị mà lúc đầu nhìn thấy chúng tôi sợ lắm. Tuy đã nhiều tuổi nhưng đôi mắt bác vẫn sáng và tinh nhanh. Tôn thêm cho khuôn mặt là đôi lông mày dày rậm, toát lên vẻ mạnh mẽ.

Bác bảo vệ đậm người, không cao mà cũng không thấp. Bác còn khoẻ mạnh, vững chắc lắm. Những bắp tay cuồn cuộn như một lực sĩ. Duy có đôi chân của bác không còn lành lặn nữa, một bên là chiếc chân gỗ. Trong chiến dịch năm xưa bác bị thương nặng nên muốn giữ tính mạng bác đã phải cưa mất một bên chân. Nhưng nhìn bác đi, khó ai có thể đoán được đây không phải là chân thật. Bác đã quen lắm rồi, cái chân gỗ này đã là tri kỉ, nó đã thành máu thịt của bác từ bao giờ không biết.

Bác bảo vệ có nhiều thói quen mà ở ngôi trường này không học sinh nào là không biết. Thoáng nhìn qua là nhận ra ngay bác. Dường như ngày nào, tháng nào bác cũng mặc những chiếc áo bộ đội đã cũ và bạc màu. Trên cầu vai có một mảnh vá nhỏ. Nhưng với bác, chiếc áo ấy là kỉ niệm cả một thời đạn bom oanh liệt. Nom bác mặc chiếc áo thật oai hùng. Nhất là những ngày lễ lớn, bác mặc nguyên một bộ quân phục nghiêm trang, đẹp đẽ.

Sáng nào bác cũng dậy từ rất sớm. Từ khi ông mặt trời vẫn còn đang ngái ngủ, bác đã dậy làm việc rồi. Bác đi kiểm tra một vòng, cẩn thận từng phòng, từng góc ngách, thấy cái gì hỏng bác liền sửa ngay. Rồi bác chăm vườn cây sau trường, chăm chút tỉ mỉ như đứa con của mình. Xong việc đầu đấy, bác ra mở rộng cánh cổng sắt, mỉm cười chào đón chúng tôi.

Thoạt nhìn thấy bác bảo vệ khó tính, nghiêm khắc và khó gần. Nhưng khi chuyện trò, tiếp xúc rồi thấy bác là cả một kho tàng, một thế giới. Nghe những câu chuyện về chiến tranh mà chúng tôi như nhìn thấy cả dân tộc qua bác. Không chỉ thế, bác còn thuộc rất nhiều dân ca, ca dao, hò vè, thuộc nhiều thơ văn cổ... Bác hát chèo rất hay nữa. Tỉnh thoảng rảnh rỗi, bác hát một trích đoạn cho học trò nghe. Chúng tôi nghe thích thú, say sưa quên cả về nhà...

Bác bảo vệ của chúng tôi không có một gia đình riêng. Bác coi ngôi trường này là nhà, coi các thầy cô giáo là anh chị em, coi học trò chúng tôi là con cháu... Bác đã hi sinh cả đời mình cho dân tộc, quê hương và giờ đây bác lại cống hiến sức lực còn lại cho thế hệ tương lai.

Hình ảnh bác bảo vệ đã quá thân quen và gần gũi với mỗi học sinh của nhà trường. Nhìn bác, chiều chiều lầm lũi một mình chúng tôi thầm hỏi, trên đất nước Việt Nam ta còn bao nhiêu con người như thế.

Bài văn Tả bác bảo vệ trường số 2

Mỗi buổi sáng đến trường, em đều nhìn thấy chú bảo vệ. Chú là người đã canh gác ngày đêm để bảo vệ ngôi trường này. Cứ khoảng đến sáu giờ đúng là chú xách chiếc ghế gỗ và cầm một tờ báo ra đứng trước cổng ngôi khiến em dễ quan sát chú hơn.

Chú Bảo là người bảo vệ của trường em cũng khá lâu rồi. Chú năm nay đã bước qua tuổi năm mươi nhưng chú vẫn mạnh khỏe. Dáng người không cao, vừa người, chỉ có cái lưng còng, lom khom khiến việc di chuyển cũng khá bất tiện. Da tay sần sùi, rám nắng không còn mềm mại như trước kia vì những tháng ngày, buổi trưa nóng bức mà chú phải ngồi gác khuôn viên trường. Đôi mắt một mí, đen, có những vết chân chim bên hai mí mắt. Lông mày tương to đen, ở sau đã bị hoa râm một chút. Vàng trán cao, mỗi lần chú cười hay nhíu mày thì xuất hiện rõ những nếp nhăn đầy trên trán. Đôi môi thâm, khô, nứt nẻ, để lộ hàm răng ó vàng vì nhiều lần chú hút thuốc. Hai bên má gầy gò xuất hiện hai đồng tiền hột điều lún sâu ở phần má. Làn da sần sùi, đen, có những dấu đồi mồi xuất hiện. Cách ăn mặc của chú trong trường rất đơn giản – mặc đồng phục bảo vệ đúng quy định.

Mặc dù công việc này khá phức tạp và khó khăn nhưng chú vẫn kiên cường đạt đuổi theo ước mơ. Buổi sáng, chú dậy rất sớm mở cổng cho học sinh. Còn buổi tối chú phải canh gác trường em. Cứ khoảng bảy giờ tối là chú lại đi kiểm tra hết dãy lớp học này đến dãy lớp học khác. Cứ mỗi khi có gió thổi qua, những chiếc lá bàng rơi khắp sân trường. Chú sẵn sàng cầm chổi quét tất cả lá bàng vào một góc rồi hốt bỏ vào thùng rác. Thấy học sinh nào xả rác bừa bãi, chú ân cần nhắc nhở

mà không la mắng, trách phạt gì. Phải canh một ngày trời mịt mịt mà chú không hề than thở. Mồ hôi ướt đầm trên lưng nhưng chú vẫn kiên cường quyết tâm đạt được mục tiêu.

Chú Bảo rất thân thiện và yêu mến học sinh trong trường như con cháu của chú. Nên trong trường ai cũng quý mến chú. Em thầm biết ơn chú Bảo vì nhờ chú mà khuôn viên trường luôn sạch đẹp.

Bài văn Tả bác bảo vệ trường số 3

Bác Chính là bảo vệ trường em. Bác công tác ở trường em đã trên mười năm, chị em bảo thế.

Bác là thương binh, mất một cánh tay trái, tại chiến trường biên giới Hà Giang năm 1980. Người bác cao, gầy. Bụng và mông bác còn nhiều mảnh đạn. Tóc cắt ngắn, cặp mắt sâu, cái mũi cao hơi đỏ. Bác nói nhẹ nhàng, cử chỉ lịch thiệp, hay cười. Bác vui tính nên ai cũng mến.

Các thầy cô giáo trong trường đều thân mật kính trọng gọi là "Chú", "Chú Chính". Khách đến trường, các vị phụ huynh đều gọi là "Bác".

Bác đã 45 tuổi, rất nhanh nhẹn. Học sinh cần gì, các thầy cô giáo cần gì, bác nhiệt tình giúp đỡ ngay. Bác đánh trống báo giờ học, báo giờ ra chơi không bao giờ sai một phút.

Trong bộ quần phục bạc màu, ống áo trái dắt vai, trông bác vừa nghiêm trang vừa bình dị. Một bọn cò bặc bịp đến cổng trường giở trò móc túi trẻ con, bác nhẹ nhàng nói, chỉ một lúc sau, chúng đều đi thẳng. Có một tay "thiện xạ" ăn mặc rất bảnh, nghe nói là "con ông cháu cha" ngang nhiên xách súng vào bắn chào mào trên các ngọn cây bàng. Chẳng cần to tiếng gì cả, chàng "thiện xạ" đã hứa với bác là không bao giờ đến bắn chim trong trường nữa.

Thằng Quý, thằng Phương vào trộm bàng chiều chủ nhật. Bác bắt được khi đang leo trên ngọn cây. Bác gọi xuống và ôn tồn nhắc: "Cứ từ từ, kéo ngã...". Hai cậu phải viết vào một tờ giấy chỉ có ba chữ: "Cháu xin chừa", với chữ ký kèm theo. Bác chẳng báo cáo với ai, thế mà hai bạn ấy không leo bàng nữa.

Mỗi lần có học sinh bị ốm đau, bác giúp đỡ tận tình, coi như con cháu trong gia đình.

Bác có hai người con anh Linh là sinh viên Trường Đại học Bách khoa Hà Nội, chị Diệu học Trường Cao đẳng Sư phạm. Vợ bác làm hộ lý ở khoa sản. Gia đình bác là "Gia đình văn hóa mới".

Bài văn Tả bác bảo vệ trường số 4

Chúng ta thường thấy hình ảnh của chú bảo vệ ở khu vực cổng trường hay trong khuôn viên của trường nhưng ít ai biết tầm quan trọng của công việc ấy, nhìn bề ngoài thì công việc bảo vệ này khá nhẹ nhàng nhưng thực chất không phải vậy, chú bảo vệ làm nhiệm vụ trông giữ trường nên không có một phút giây lơ là, chảnh mảng với công việc của mình, đêm đến thì bác lại đi hết những hành lang để xem các lớp đã khóa cửa chưa rồi bật điện cho các hành lang, sáng hôm sau lại dậy sớm để tắt điện, mở cổng trường đón học sinh vào học.

Bác bảo vệ trường em vô cùng dễ thương, bác hiền lành thân thiện và luôn quan tâm đến chúng em, mỗi khi có bạn bị hỏng xe, bác thường giúp đỡ bằng cách giúp các bạn vá xe, bơm xe. Khi chúng em đi học muộn, bác không những không trách móc mà còn mở cổng trường cho chúng em và nhắc nhở lần sau nên đi học sớm hơn và còn khuyên chúng em xin lỗi thầy cô và lần sau rút kinh nghiệm. Bác thân thiện, quan tâm đến chúng em như người ông hiền hậu của em vậy.

Là những người làm việc thầm lặng vì một môi trường học tập lành mạnh, tốt đẹp cho học sinh, bác bảo vệ là người đáng được trân trọng, yêu thương, vì vậy mà mọi người nên có ý thức giữ gìn của chung, có thái độ lễ phép, tôn trọng với người bảo vệ thầm lặng ấy

Bài văn Tả bác bảo vệ trường số 5

Trường tôi không rộng lắm nên chỉ có một bác bảo vệ trông coi. Ngày nào bác cũng làm những công việc giống nhau, trông nom trường học và giúp đỡ học trò, vì vậy mà chúng tôi ai cũng yêu quý bác.

Bác bảo vệ năm nay đã hơn sáu mươi tuổi. Trước đây, bác là bộ đội ở biên giới, lập được rất nhiều chiến công. Vì thế, chúng tôi thường gọi bác là dũng sĩ. Sau chiến tranh, bác trở về phục vụ quê hương. Mấy năm nay, bác vào làm bảo vệ ở trường tôi. Điều ấn tượng đầu tiên với tôi và mọi người là làn da đặc biệt của bác. Làn da bị cháy đen, có chỗ loang lổ những vết sạm. Nhìn da bác, người ta như thấy được cả cái nắng, cái mưa khắc nghiệt của núi rừng bao năm tháng phá hủy con người. Bác có gương mặt cương trực, nghiêm nghị mà lúc đầu nhìn thấy chúng tôi sợ lắm. Tuy đã nhiều tuổi nhưng đôi mắt bác vẫn sáng và tinh nhanh. Tôn thêm cho khuôn mặt là đôi lông mày dày rậm, toát lên vẻ mạnh mẽ. Bác bảo vệ đậm người, không cao mà cũng không thấp. Bác còn khỏe mạnh, vững chắc lắm. Những bắp tay cuộn cuộn như một lực sĩ. Duy có đôi chân của bác không còn lành lặn nữa, một bên là chiếc chân gỗ. Trong chiến dịch năm xưa bác bị thương nặng nên muốn giữ tính mạng bác đã phải cưa mất một bên chân. Nhưng nhìn bác đi, khó ai

có thể đoán được đây không phải là chân thật. Bác đã quen lắm rồi, cái chân gỗ này đã là tri kỉ, nó đã thành máu thịt của bác từ bao giờ không biết. Dường như ngày nào, tháng nào bác cũng mặc những chiếc áo bộ đội đã cũ và bạc màu. Trên cầu vai có một mảnh vá nhỏ. Nhưng với bác, chiếc áo ấy là kỉ niệm cả một thời đạn bom oanh liệt. Nhất là những ngày lễ lớn, bác mặc nguyên một bộ quân phục nghiêm trang, đẹp đẽ. Sáng nào bác cũng dậy từ rất sớm. Từ khi ông mặt trời vẫn còn đang ngái ngủ, bác đã dậy làm việc rồi. Bác đi kiểm tra một vòng, cẩn thận từng phòng, từng góc ngách, thấy cái gì hỏng bác liền sửa ngay. Rồi bác chăm vườn cây sau trường, chăm chút tỉ mỉ như đứa con của mình. Xong việc đâu đấy, bác ra mở rộng cánh cổng sắt, mỉm cười chào đón chúng tôi. Thoạt nhìn thấy bác bảo vệ khó tính, nghiêm khắc và khó gần. Nhưng khi chuyện trò, tiếp xúc rồi thấy bác là cả một kho tàng, một thế giới. Nghe những câu chuyện về chiến tranh mà chúng tôi như nhìn thấy cả dân tộc qua bác. Không chỉ thế, bác còn thuộc rất nhiều dân ca, ca dao, hò vè, thuộc nhiều thơ văn cổ... Bác hát chèo rất hay nữa. Thịnh thoảng rảnh rồi, bác hát một trích đoạn cho học trò nghe. Chúng tôi nghe thích thú, say sưa quên cả về nhà...

Bác bảo vệ của chúng tôi không có một gia đình riêng. Bác coi ngôi trường này là nhà, coi các thầy cô giáo là anh chị em, coi học trò chúng tôi là con cháu... Bác đã hi sinh cả đời mình cho dân tộc, quê hương và giờ đây bác lại cống hiến sức lực còn lại cho thế hệ tương lai. Hình ảnh bác bảo vệ đã quá thân quen và gần gũi với mỗi học sinh của nhà trường. Nhìn bác, chiều chiều lâm lõi một mình chúng tôi thầm hỏi, trên đất nước Việt Nam ta còn bao nhiêu con người như thế.

Bài văn Tả bác bảo vệ trường số 6

Ngôi trường từ bao giờ đã trở thành ngôi nhà thứ hai, là một phần của tuổi thơ mỗi người. Nơi đó là sân trường rộng lớn, nơi có hàng cây thoảng mát, có bạn bè thầy cô. Có cả những con người, cùng với thầy cô, lặng lẽ nhìn những lứa học trò chúng tôi khôn lớn: bác bảo vệ trường tôi.

Bác bảo vệ trường tôi tên là Nam. Coi bác như một người thân trong đại gia đình, chẳng bao giờ để ý tên đầy đủ bác là gì, chỉ đơn giản là bác Nam, cũng không ai gọi là bác bảo vệ. Trải qua 60 mùa xuân trên cuộc đời, bác có dáng người mảnh mai, không cao lớn cũng chẳng phải người to khỏe như mọi người hay tưởng tượng khi nghĩ đến những người bảo vệ. Nước da ngăm đen, rám nắng cùng chiếc áo màu xanh lam huyền thoại xấn đến khuỷu tay, đôi dép cao su đã cũ và chiếc mũ cối cũng xanh luôn ở trên đầu, dù ở xa, chúng tôi cũng có thể nhận ra bác rồi. Hiền từ và dễ gần ngay từ cái gặp đầu tiên là những điều mọi người có thể thấy ở bác. Có lẽ bởi khuôn mặt quá nhân hậu và chân chất ở bác?

Khuôn mặt đã sạm đi vì những “sương gió dạn dày”, những nếp nhăn đã rõ rệt qua thời gian và tuổi tác cũng khiến người ta hiểu và thêm kính trọng bác hơn. Cha ông thường nói: con người đẹp nhất là ở con mắt, có đúng với con trai không? Nhưng tôi thấy nó đúng với bác Nam. Đôi mắt bác nheo lại, nhưng vẫn có thể thấy từ đó sự ấm áp và nhẹ nhàng đến lạ kì, như ánh nắng mùa xuân, không chói chang, gay gắt mà có sức mạnh đến lạ kì làm hồi sinh vạn vật. Đôi mắt ấy hình như còn có cảm xúc nữa. Đôi mắt nheo lại khi vui sẽ khác với đôi mắt nheo lại thất vọng khi thấy chúng tôi làm gì không đúng. Và khi ấy, chúng tôi biết mình phải xin lỗi và làm nũng với bác. Đôi tay bác nhỏ nhắn, những vết gân xanh nổi lên rõ rệt nhưng cứ như có sức mạnh siêu nhiên vậy, có thể khiêng và bê mọi thứ nặng hay giúp đỡ mọi người bất cứ khi nào cần.

Vì thế mọi người ai cũng rất yêu quý bác. Các thầy cô đều rất kính trọng và yêu mến bác. Còn lũ học trò chúng tôi, bác chẳng khác gì người trong nhà vậy.

Bác Nam từng là cựu chiến binh, tham gia vào cuộc kháng chiến chống Mỹ oanh liệt của đất nước. Bác có một căn phòng nhỏ ở giữa hai dãy nhà, đó chính là nhà ở của bác, cũng là nơi trú ngụ và vui chơi của chúng tôi ở trường học. Phòng bác có rất nhiều thứ để chơi: cây cảnh, các dụng cụ của bác, những bi nước thời chiến và cả những câu chuyện của bác nữa. Lũ trẻ chúng tôi thường quây quần bên chiếc giường nhỏ của bác để nghe bác kể chuyện. Đó không phải chỉ là câu chuyện kể, đó là những thước phim sống động trong đầu chúng tôi với âm thanh là giọng nói trầm ấm của bác, là những khoảnh khắc thót tim khi đối đầu với địch, là những giây phút hạnh phúc khi được hát ca bên đồng đội, là sự xót xa khi thấy đồng đội của mình phải ngã xuống, mãi mãi, ...

Khi chúng tôi cười, khi chúng tôi hồi hộp, khi chúng tôi lại khóc. Bác chỉ lặng lẽ ngắm nhìn, và mỉm cười. Không biết bác mỉm cười gì nhưng chúng tôi cũng cười và thấy rất hạnh phúc. Đó chính là lí do tại sao chúng tôi lại yêu mến bác như thế.

Thỉnh thoảng, tôi lại nghĩ nếu phải xa ngôi trường này, phải xa bác Nam, thì chúng tôi biết phải làm thế nào đây. Chắc sẽ buồn lắm. Nhưng bác lại hiền hậu nói: “Chỉ cần chúng ta luôn nghĩ đến nhau, thì ở đâu cũng đâu có quan trọng đâu nhỉ?”

Bài văn Tả bác bảo vệ trường số 7

Trong cuộc sống xung quanh em, em đã tiếp xúc và làm quen với rất nhiều người: những người hàng xóm thân quen, những bạn, những bè nơi trường lớp gần bó, thầy cô đã dạy dỗ em... Nhưng có lẽ nơi mái trường thân yêu này, em nhớ nhất là bác bảo vệ trường em.

Bác bảo vệ trường em đã ngoài 50 tuổi rồi. Nhà bác gần trường, mà bác cũng rảnh rỗi nên đã làm bảo vệ ở trường em. Mái tóc bác đã dần xuất hiện những sợi tóc bạc. Những sợi tóc màu trắng xen vào giữa những sợi tóc đen khiến chúng em nhìn thấy mà vô cùng buồn bởi đó là dấu hiệu của tuổi già, rằng bác đang già đi, đang dần nhiều thêm tuổi nữa. Khuôn mặt vuông chữ điền của bác vô cùng phúc hậu. Đôi mắt đã dần xuất hiện những vết chân chim quen thuộc mà em vẫn thấy ở trên đôi mắt của bà nội, dần xuất hiện vết mờ của thời gian chạy qua. Nhưng dù vậy, bác vẫn còn nhìn rõ lắm, bác còn nhớ rõ mặt em chỉ sau 1 lần gặp mặt đấy. Khi bác đọc báo đều sẽ đeo một cặp kính lão để có thể nhìn thấy chữ rõ hơn. Bác lúc nào cũng cười, tiếng cười vô cùng vui vẻ, như theo gió mà truyền tới cho người khác niềm vui vậy. Làn da sạm đi vì nắng của bác đã dần xuất hiện những vết đồi mồi mờ mờ. Dù vậy nhưng bác vẫn còn khỏe mạnh lắm. Hằng ngày, bác vẫn đi hết các lớp học để kiểm tra xem các lớp đã tắt điện, tắt quạt sau khi ra về chưa. Hằng ngày bác vẫn cho đàn cá vàng trong hồ nước của nhà trường ăn đầy đủ, tưới nước cho vườn hoa của trường. Những công việc nhỏ nhưng lại tốn khá nhiều sức vì phải di chuyển nhiều lại luôn được bác làm tốt. Những buổi chiều bố mẹ đón muộn, em cùng một vài bạn khác đứng chờ ở cổng trường, bác đều gọi chúng em vào phòng bảo vệ ngồi cho đỡ mỏi chân. Khi ấy, chúng em đều vui vẻ chuyện trò với bác mà quên mất cả tiếng gọi của bố mẹ ngoài kia. Bởi những câu chuyện của bác hấp dẫn chúng em vô cùng. Bác trước khi làm bảo vệ ở trường, khi đất nước có chiến tranh, bác chính là một người lính quả cảm và anh dũng mà chúng em chỉ được biết đến qua những bài học lịch sử. Những câu chuyện về chiến tranh, về tình người tại thời điểm khắc nghiệt khi ấy của bác như một thước phim quay chậm, đưa chúng em ngắm nhìn khung cảnh đất nước lúc bấy giờ.

Em rất yêu quý bác bảo vệ trường em. Bởi hiện tại, bác không chỉ đơn thuần là một bác bảo vệ trong trường nữa, mà còn là người mang tới cho chúng em những câu chuyện đời thường, những bài học từ câu chuyện ấy.